

سیدجمال ساداتیان

از یک طرف هر صاحب اثری اختیار دارد فیلمش را هر زمانی که دوست دارد اکران کند، به همین دلیل صاحبان اثر با سینماداران لابی می‌کنند. ممکن است در یک زمان چهار فیلم خوب در اکران کنار هم قرار بگیرند یا در یک فصل از سال، فیلم‌ها معمولی باشند و سینما را کد باشند. نمی‌دانم این تعادل را چگونه می‌توان برقرار کرد که ما چهار فیلم پر فروش، چهار فیلم متوسط و چهار فیلم معمولی داشته باشیم تا بتوانند باهم اکران شوند. بسیاری از فیلم‌ها در جذب مخاطب قدرت بیشتری دارند و باید سالن‌های بیشتری در اختیارشان قرار بگیرد. به این ترتیب که آن‌هایی که متوسط هستند سالان کمتر و فیلم‌هایی که ضعیف‌تر هستند سالن‌های به مراتب کمتری داشته باشند.

علیرضا سجادی پور

اکران هنر و تجربه در ابتدا قرار بود برای فیلم‌هایی که در اکران خیلی موفقیت پیدا نمی‌کنند راه تنفسی باشد و در موارد استثنایی هم موفقیت‌هایی نشان داد. با نگاه کردن به سینما متوجه می‌شویم که این ایده مخالفانی هم داشت، شاید این طرح نیاز به اصلاحات زیادی داشته باشد.

سیدجمال ساداتیان

انگلیسی‌ها حاضر بامثلی دارند که می‌گویند «ما آنقدر پولدار نشدیم که جنس ارزان بخریم»، برخی از کارگردانان فکر می‌کنند اگر فیلم ارزان بسازند در گیشه موفق‌تر هستند اما این‌طور نیست. فیلم ارزان می‌سازید به همان اندازه هم نمی‌فروشد در صورتی که فیلم‌های بیگ‌بوداکشن در جذب مخاطب تقریباً بهتر عمل می‌کنند.

سیدجمال ساداتیان

هزینه سینماداری خیلی بالا رفته است. مگر چند فیلم پر فروش در طول سال داریم؟ سالن‌دارها هم سعی می‌کنند فیلم‌هایی که پر فروش‌تر هستند را در نوبت اکران قرار دهند. منکر بعضی ریزنی‌ها نیستم که هر سینما داری به منافع سینمایش فکر می‌کند که آن منافع را چگونه تامین کند اما بعید می‌دانم بخواهد فیلمی که ۱۰۰ درصد قابلیت جذب مخاطب دارد را در کنار فیلمی بگذارد که ۲۰ درصد قابلیت دفاع در اکران دارد.

علیرضا سجادی پور

چند سالی است که این موضوع در سینما مطرح می‌شود که امکان محدود اکران در یک فرایند باندبازی و گروه‌گرایی گرفتار می‌شود که عادلانه نیست. البته سالن‌هایی که در سال‌های اخیر ساخته شده‌اند از نظر کیفیت بسیار قابل قبول بودند اما چون بسیاری از آن‌ها قدیمی هستند و امکانات کمی دارند صاحبان آثار آن‌ها را حساب نمی‌کنند. خیلی از راهکارها وقتی ارایه می‌شود حل آن مربوط به دولت می‌شود که آن‌ها هم اغلب شعار می‌دهند. بنابراین هر چه دولت خود را از این موضع جدا کند بهتر است. اگر شرکت‌های خصوصی دخالت کنند بهتر است. صنوف باید خیلی بیشتر فعال باشند، در بحث اکران هم این امکانات محدود را مناسب عرضه و پخش کنند گرچه کمبود امکانات موجب نارضایتی می‌شود. تقریباً همه بر این عقیده هستند که تعداد سالن‌های بیشتر باعث رضایت هر دو طرف می‌شود.

سیدجمال ساداتیان

برخی فیلم‌ها که قدرت جذب مخاطب عام را ندارند اگر بخواهند منتظر این باشند که سرگروهی پیدا کنند و فیلمشان را اکران کنند ممکن است زمان به آن‌ها نرسد از آن جهت این یک قدم مثبت است که هنر و تجربه پیش گرفته ولی سالن‌های سینما به قدری باید زیاد باشند که به هنر و تجربه سالن‌های بیشتری برسد. همه فیلم‌هایی که کمی برای مخاطب عام جذاب نیستند بهتر است در همین گروه هنر و تجربه اکران شوند. البته این را هم نمی‌شود نادیده گرفت که گروه هنر و تجربه با این تعداد سالن‌های محدود، فیلم‌ها را دچار خسران می‌کند، چون سالن‌هایش محدود است و مکفی نیست.

علیرضا سجادی پور

در اکران‌های کلیدی مثل عید نوروز و مناسبت‌های خاص این بحث همیشه وجود داشته است و کمتر پیش آمده افراد از چپش اکران راضی باشند و همیشه چند فیلم شبیه به هم را می‌بینند که به جای آنکه به یکدیگر کمک کنند به نوعی در حال تضعیف کردن هم هستند. نمی‌شود با یک سلیقه خاص در آن به نتیجه رسید. بهترین راه، حرکت گروهی مشورتی و شورایی است که با اعمال نظرات جمعی بتوانند موضوع را حل کنند و نظر شورایی و مشورتی را بپذیرند.

سیدجمال ساداتیان

به جای این که فیلم‌هایمان را در عرض اکران کنیم باید در طول اکران کنیم، مثلاً ۳-۴ سالن به یک فیلم بدهیم اما شش ماه بتواند فیلمش را اکران کند تا به مرور زمان ظرفیت‌های نمایشی فیلمش را معرفی کند و فرصت اکران داشته باشد و بتواند مخاطبانش را جذب کند. ولی در این شرایط اکران عمومی فشرده، فیلم باید در صد سالن اکران شود، در ۲-۳ هفته هم بتواند پای مخاطب رایج سینما باز کند که فیلم جایگاه اجتماعی‌اش را میان مردم پیدا کند.